

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos)

Îmbrățișarea de pe Cruce

Pr. Constantin STURZU | Sursa: doxologia.ro

Sfântul Atanasie cel Mare ne spune că Mântuitorul a ales Crucea drept cale a jertfirii Sale, pentru că acesta era singurul fel de moarte în care trebuie să întinzi mâinile. Altfel spus, e un mod de a sfârși îmbrățișând și adunând „pe fiii lui Dumnezeu cei împrăștiati”. Iar alegerea acestui fel de moarte a făcut-o Domnul pentru a ne arăta cât de mare este dragostea Sa pentru noi.

Începutul anului bisericesc stă sub semnul a două mari sărbători: **Nașterea Maicii Domnului**, de pe 8 septembrie și **Înălțarea Sfintei Cruci**, de pe 14 septembrie. Deși nu pare, la prima vedere, între cele două sărbători există o legătură, întrucât ele au rolul de a ne aduce aminte de momentele importante din lucrarea mântuitoare care s-a făcut pentru neamul omenesc. Amândouă îl au în comun pe Iisus Hristos: mai întâi, prin cea care L-a născut, Fecioara Maria, și care este născută, la rândul ei, din sfinții și dreptii părinți Ioachim și Ana (bunicii Mântuitorului!); apoi, prin cinstirea a însăși Crucii pe care Domnul S-a răstignit. Mergând mai departe pe fir, să ne amintim de **căderea primilor oameni**, Adam și Eva, care a fost marcată de trei „semne”: fecioara, lemnul și moartea. Fecioară a fost Eva – căci nu cunoscuse încă pe bărbatul său –, lemnul a fost pomul cunoștinței binelui și răului, iar moartea a fost pedeapsa primită de Adam și, prin el, de toți urmașii săi. Aceste semne ale înfrângerii – Fecioară, lemn și moarte au ajuns, în mod paradoxal, la Hristos, semne ale biruinței: în locul Evei este Fecioara Maria; în locul pomului cunoștinței binelui și răului avem lemnul Crucii; iar în locul morții lui Adam avem moartea lui Hristos, o moarte biruită, însă, prin Înviere. Așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, în felul acesta, **diavolul a fost biruit chiar cu armele prin care biruise la facerea lumii: prin lemnul pomului l-a biruit diavolul pe Adam, iar prin lemnul Crucii l-a biruit Hristos pe diavolul**.

Sfântul Atanasie cel Mare ne spune că Mântuitorul a ales **Crucea** drept cale a jertfirii Sale, pentru că acesta era singurul fel de moarte în care trebuie să întinzi mâinile. Altfel spus, e un mod de a sfârși îmbrățișând și adunând „pe fiii lui Dumnezeu cei împrăștiati”. Iar alegerea acestui fel de moarte a

facut-o Domnul pentru a ne arăta cât de mare este dragostea Sa pentru noi.

Dacă cineva străin de creștinism ar vrea să-i rezumați, într-o frază, care este credința creștinilor, este de ajuns să citați acest pasaj din Evanghelia lui Ioan, capitolul 3, versetul 16: „**Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unu-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică**”. Merită să repetăm zilnic acest verset și să medităm asupra lui, căci în el vom afla tot ceea ce ne trebuie pentru a ne mântui. Sunt **trei lucruri**, în esență, care se spun aici: unul face referire la trecut, altul la ceva prezent, iar altul ne vorbește de viitorul nostru, acel „deja și nu încă”. Când citim „Dumnezeu a iubit lumea” și „pe Fiul Său Cel Unu-Născut L-a dat”, înțelegem că noi suntem creația lui Dumnezeu și că, deși am utilizat în mod greșit libertatea noastră – acest dar divin, totuși Dumnezeu ne-a trimis pe Fiul Său pentru a ne izbăvi din umbra morții și pentru a ne arăta care este calea spre viață veșnică. Apoi, versetul are un verb la timpul prezent, căci ni se spune „oricine crede”. Așadar, cel mai important lucru pentru noi este să credem în Iisus Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu și la această credință este chemat „oricine”, fără niciun fel de excepție. Oricine, adică și cel drept, și cel păcătos, pentru că nu păcatul, ci necredința poate bloca definitiv drumul spre mântuire. Pentru păcat există antidotul pocăinței, însă e nevoie de credință pentru a te pocăi de greșelile făcute. Al treilea aspect cuprins în acest verset face referire la răsplata primită de cei ce cred: aceia nu vor pieri, ci vor avea viață veșnică. Nu se spune că nu vor pieri în sensul că nu vor muri fizic, ci ni se spune că și de vor muri trupește, sufletul lor va fi primit în Împărăția lui Dumnezeu și la sfârșitul lumii va fi unit din nou, de data aceasta cu un trup nescricios, pentru a se bucura de viață

veșnică.

Hristos nu a venit, așadar, pe pământ, pentru a l se sluji, pentru a ne stăpâni, ci pentru a ne arăta iubirea Sa jertfelnică, pentru a ne arăta că ne iubește atât de mult, încât pentru noi se lasă răstignit.

Ce dovadă mai mare de iubire poate primi cineva de la o altă persoană, decât aceea de a-și pune și viața? Hristos Și-a dat viața, pentru ca nouă să ni se deschidă poarta vieții veșnice. Să se întrebe fiecare dintre cei ce se consideră creștini, adică următori sau ucenici ai lui Hristos: a meritat să facă această jertfă Domnul? Am schimbat noi ceva în propriile noastre vieți, din momentul în care am conștientizat că pentru noi, pentru fiecare dintre noi, a gustat și primit Domnul ocară, rușinea, bătăile, spini, cuiele, moartea? El nu ne cere să trecem și noi prin astfel de chinuri, ci doar să primim această jertfă a Sa pentru noi. Doar mucenicii se învrednicesc de cinstea supremă, de a muri pentru credința lor în Hristos.

A trăi zi de zi cu Hristos și pentru Hristos este, însă, tot o mucenicie, e o răstignire de bunăvoie a tuturor poftelor, gândurilor sau stărilor noastre, de dragul Lui. Ca să primești îmbrățișarea Celui de pe Cruce, trebuie să te sui, la rândul-ți, pe cruce.

Dumnezeu și omul – două cruci îmbrățișate, cerul și pământul unite de iubire fără sfârșit! ■

De ce ne botezăm copiii într-o societate modernă?

Claudiu BALAN | Sursa: *ortodoxiatinerilor.ro*

Pentru creștini este evident acest lucru, dar cred ca e încă mult loc de discuții pentru sceptici. Nemulțumirea mea vizavi de acest subiect vine din discuțiile pe care le-am avut cu doi prieteni, care au copilași mici, și care urmează să-și boteze copiii.

Din start vă spun că din cauza dezamăgirilor pe care le-au trăit auzind anumite fapte ale preoților au ajuns să denigreze nu doar slujitorii Bisericii ci Biserica însăși și chiar pe Dumnezeu. De la "popii sunt hoți" la "botezul e o simplă scăldare" nu este decât un pas. Mi-aduc aminte cum scria pe o invitație de botez a unor prieteni: "Vă invităm la băița sfânta a Irinei care va avea loc la biserica..."

Asta e **percepția lumii depărtate de Dumnezeu: botezul nu este nimic altceva decât o tradiție sau o "băiță" mai specială.** A cui e vina pentru această percepție greșită? A tuturor: a păstorilor Bisericii, a creștinilor care nu mai sunt exemple pentru lume și a oamenilor care iubesc mai mult păcatul decât virtutea și sfințenia.

George este un foarte bun prieten de al nostru, care locuiește în Spania și este căsătorit cu Ana, născută în Madrid. Fetița lor, un îngeraș, e jumate româncă, jumate spaniolă. Ana e botezată în rit catolic iar George ortodox. Ei nu sunt căsătoriți pentru că societatea în care trăiesc nu mai consideră Taina Cununiei o necesitate și nu mai pune prea mare preț pe Biserica și slujitorii ei.

Într-o discuție avută cu ei, referitor la botezul fetiței, au ajuns la întrebarea firească: **„De ce să ne botezăm copilul?”** În societatea spaniolă, puternic secularizată, oamenii își botează copiii din ce în ce mai rar. Românii care trăiesc acolo au împrumutat gândirea gazdelor și au ajuns ca astăzi să prețuiască educația și formarea profesională a pruncului mai mult decât formarea lui duhovnicescă.

Ce valoare poate avea botezul pentru un copil născut și crescut într-o societate (post) modernă? Ce-i oferă Biserica pruncului prin botez?

Termeni ca „harul lui Dumnezeu”, „ștergerea păcatului strămoșesc” sau „primirea în împărăția cerurilor” sunt foarte vagi pentru creștinii nepracticanți și nu înseamnă prea mult pentru că sunt insesizabili, nu pot fi observați, palpați, simțiți. Iar asta se întâmplă pentru că preoții și creștinii care vorbesc de sfințenie și harul lui Dumnezeu nu le arată prin viața lor, ci doar le povestesc. Ce poți spune despre botez unor astfel de oameni?

Prin Taina Botezului, Biserica oferă copiilor o altă educație. Școala educă prin profesori, Biserica educă prin Harul lui Dumnezeu. Sună impersonal, dar de fapt corect

este așa: „În Biserica copiii sunt educați de Dumnezeu”, cel Atotștiitor, Veșnic, Atotînțelept, Creatorul întregii lumi.

Profesorii le imprimă copiilor personalitatea și înțelepciunea lor. Dumnezeu face același lucru, doar că din interior, din inima copilului. **La botez, Duhul Sfânt - Dumnezeu, vine în sufletul copilului și rămâne alături de el, dându-i înțelegere.** Din acest moment Dumnezeu educă pruncul prin stările pe care i le imprimă din interior, plindu-se mereu pe voința lui, neîngrădindu-i libertatea. Educația dumnezeiască din interior se îmbină tainic cu educația oferită de preoți și cu slujbele Bisericii.

Doar că Personalitatea imprimată de Marele Profesor copiilor cuprinde și veșnicia Lui. Dumnezeu își educă pruncii să ajungă ca El: Sfânt, Bun, Blând, Atotînțelept și iubitor.

Școala pregătește copiii doar pentru 60-70 de ani, pe când Biserica îi pregătește pentru veșnicie. Școala îi pregătește pe copii pentru a fi primiți în sânul societății și pentru a fi fericiți, pe când Biserica îi pregătește pentru a ajunge în sânul lui Dumnezeu și în Împărăția Cerurilor, într-o lume fără de păcat și fără stricăciune.

Școala îi educă pe copii să fie eficienți economic, să facă bani, să fie cei mai buni, pe când Dumnezeu îi învață iubirea dusă la desăvârșire, mila, într-ajutorarea aproapelui, smerenia și fuga de toate onorurile lumii.

Școala îi învață pe prunci să desfrâneze (Ex: educația sexuală de la grădiniță, contraceptivele și anticoncepționalele oferite elevilor de 14 ani, etc.) pe când Biserica arată frumusețea fecioriei prin Maica Domnului, cea care a ajuns mai sfântă decât îngerii, mai

mărită decât serafimii și heruvimii.

Școala, sau mai bine zis societatea, tolerează și incurajează păcatul omorării pruncilor prin avort, pe motivul libertății pe când Biserica amintește că pruncul vine la viață din clipa întâlnirii seminței bărbătești cu cea femeiască, la care se adaugă tainic sufletul (prin harul lui Dumnezeu).

Școala îi învață pe prunci că lumea s-a creat singură, de capul ei, iar noi suntem niște orfani într-un univers în expansiune și la un moment dat ne vor mânca viermii.

Școala slujește intereselor politice ale țării în care activează, prezentând istoria și știința așa cum îi convine, pe când Biserica mărturisește Adevărul, pe Hristos, Dumnezeu, Creatorul lumii, și cel care s-a făcut Om pentru mântuirea noastră.

La ce folos botezul în numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt? Pentru a fi ucenici ai Celui mai râvnit Profesor, fii ai lui Dumnezeu. Educația pimită de copilaș în Biserica, începută prin Taina Botezului, nu exclude educația școlară, ci conlucrează cu ea. Biserica vede în viitorul prunc mult mai mult decât vede societatea: chipul lui Dumnezeu în om.

Tinerii părinți ai societății (post) moderne își doresc tot cei mai buni pentru copilul lor, sunt exra-grijulii și ar da totul pentru ca fiul lor să ajungă bine. Cumpără tot ce-i mai scump, tot ce este de calitate, îi duc la grădinițele și școilele cele mai bune, plătesc cursuri de toate felurile pentru dezvoltarea lor mentală și fizică... Părinții fac orice pentru copiii lor! Dar oare fac destul?

Cine poate modela un suflet de copil mai frumos decât Dumnezeu?